

Græsk-romersk brydning og den nordiske mytologi

Af Kurt Hermann

Jeg var vel ikke mere end fire år gammel, da min far begyndte at 'træne' mig hjemme på gulvtæppet.

Far var selv aktiv i Brydeklubben Hermod i Horsens, og han har nok haft en drøm om, at sønnen skulle følge i hans fodspor.

Brydesporten blev derfor noget helt naturligt for mig, og det var lige før, jeg kunne bryde, før jeg kunne gå.

Da jeg fyldte otte år blev jeg, mere eller mindre, automatisk medlem af Hermods store, sunde ungdomsafdeling.

Brydeklubben Hermods månedskampe og de afsluttende klubmesterskaber, var rimeligt store arrangementer for os nybegyndere.

Der var mange brydere i vægtklasserne microvægt, myrevægt, mølvægt, dunvægt, fnugvægt, atomvægt, og hvad de ellers opfindsomt blev kaldt. Det problem har man ikke i dag, hvor det er kilobetegnelserne der anvendes, men det er absolut ikke lige så charmerende.

Der var altid mange tilskuere på plads langs væggene til disse interne stævner.

Blandt andet var min farmor og farfar rimeligt interesserede og aktive, når deres førstfødte barnebarn var på madrassen.

Min farmor reddede sig nok et par artige fibersprængninger i sin iver på lægterne. Farfar var, ihvertfald udadtil, noget mere rolig og besindig.

Den flotteste trikot

Da jeg så fik min første trikot, var jeg rævestolt.

Hermods klubfarve var helt utraditionelt brun, og det var simpelthen den flotteste trikot-farve i de danske klubber dengang. En trikot vi var meget stolte over at repræsentere Hermod i.

Min første trikot blev dog strikket af min mor, men det var trods alt en trikot. Foran havde mor endda syet Dansk Atlet Unions emblem på. Så var jeg bare usårlig, men en dag fik Hermod sin egen med klubemblemet. Det var endnu større.

Den hjemmestrikkede trikot var i øvrigt den eneste gang, min mor viste nogen synderlig interesse for brydesporten. Bortset fra, at hun frarådede kvinderne i familien, at deres sønner skulle blive brydere.

Det var noget med, ikke at kunne købe skjorter, der kunne knappes i halsen, og sådan noget.

Pressen

Faktisk kan jeg kun huske nogle få nederlag under mine første månedskampe til Niels Jørn Skytte, men han var også mindst to år ældre end mig.

At tabe har aldrig været mig, og i et avisudklip fra den tid, går journalisten da også let hen over de eksakte resultater.

I stedet skrev han: 'Den mindste deltager var brydesønnen paa otte aar, en lille spirrevip, der maa have staaet i lære baade hos faderen og hos aalen. I det første tilfælde viste han det gennem teknikken, og i det andet ved at sno sig med en utrolig smidighed. Hans lidenhed gjorde, at han ikke kunne ordne sin modstander i microvægt, og det gjorde ham lidt ked af det i nogle sekunder, men saa styrtede han ud under brusen, og kom glad og frisk tilbage, såmænd parat til at gaa paa madrassen endnu engang. Der er stof i denne gut, og det er der i adskillige af de øvrige også.' Citat slut.

Det var sgu nok igen ham Skytte, jeg havde tabt til.

Men læg mærke til aa'erne i stedet for bolle å'erne i avisens referat. Meget smukkere bogstavering, og i øvrigt fantastisk nemt at vænne sig til.

Træningslokalet

Hermods træningslokale lå Sønderbrogade 9. Ind gennem porten, over en mørk, brolagt baggård og op af nogle dystre trapper til 1. sal.

Men først forbi de ulækre lokummer i gården. Der blev man mindet om, at toiletbesøg var bedst at få overstået hjemmefra. Jeg kunne have holdt mig i fjorten dage, og faktisk kan jeg ikke huske, at have brugt faciliteterne.

Så hellere cykle hjem til Mimersgade og tilbage igen.

På første sal lå træningslokalet, omklædningsrummet og bruserrummet.

Særlig stort var det bestemt ikke. Kun i vi drenges erindringsforskydninger. Alligevel kunne klubben mønstre en drengeafdeling med 45 håbefulde brydere og en seniorafdeling med 25 dygtige brydere.

Vi trænede målrettet og kontinuerligt. Et gennemgang i den scrapbog min far havde lavet, er derfor sjov læsning for mig, at aflæse resultaterne af træningsindsatsen.

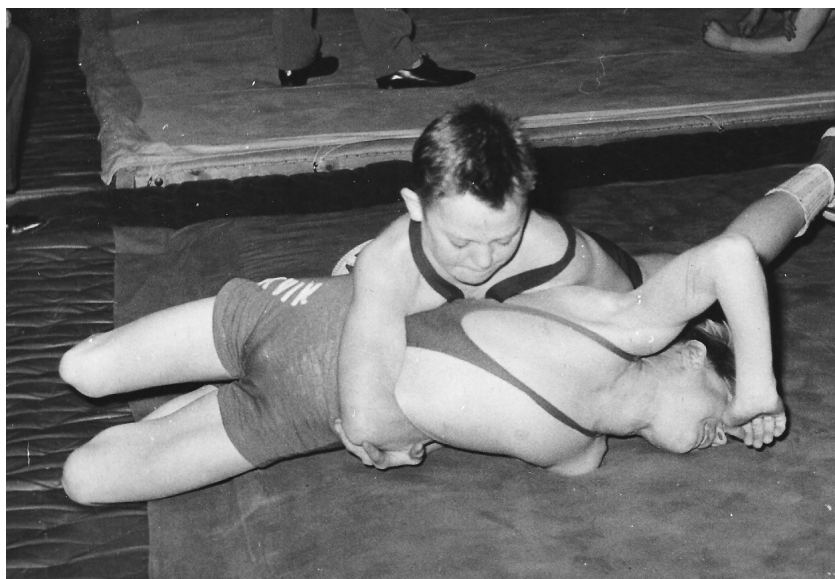
Til de jyske mesterskaber i 1962 var jeg på madrassen i sammenlagt 7 minutter og 59 sekunder fordelt over 7 kampe.

Det giver et gennemsnit på 1 minut og 8,4 sekunder pr. kamp. Den hurtigste kamp varede 20 sekunder, og den længste varede hele 3 minutter og 17 sekunder. Men så var jeg også blevet jysk mester i microvægt-klassen, som havde hele 15 deltagere.

Den hurtigste sejr der står opført i scrapbogen, var mod en vejlenser til de jyske mesterskaber i 1964. Kun 6 sekunder skulle der til. Hvor lang tid tager det, at komme fra ringhjørnerne til vi mødes på midten? Lad os sige det tager 4-5 sekunder. Så han var hurtig til at opgive ævred.

Jeg vandt mit sidste mesterskab den 1. marts 1964 efter 5 sejre i dunvægt med 14 deltagere.

Så ingen tvivl om, at vi Hermod-brydere var i god træning.

Selv om han var fra 'Kvik', så var han altså ikke kvik nok, og dét greb slap han aldrig ud af. For en god ordens skyld, så er han ikke énarmet. Den venstre arm sidder i en skruestik.

Hejmdal og Hermod

Seniorafdelingen brydede i mange år i 1. division, og klubbens mange holdkampe og stævner, blev holdt på Hejmdal, som lå Rædersgade 3.

Navnet Hejmdal er hentet i den nordiske mytologi, nøjagtigt lige som navnet Hermod er det. Hejmdal er en af de mest gådefulde guder. Han havde en fantastisk hørelse og derfor var han gudernes vagtmand. Hejmdal sidder ved foden af Bifrost og overvåger, at ingen Jætter sniger sig ind i Asgård.

Hermod var søn af Odin og Frigg, og han var gudernes sendebud. Hermod blev sendt af Odin til Hel for at købslå om Balders frigivelse.

Navnene Hermod og Hejmdal passede derfor fint sammen, men det var nok ikke årsagen til at Hermod valgte, at afholde stævnerne på Hejmdal.

Holdkampene foregik på et højt podie, som klubben selv byggede op. Der var sort af tilskuere på alle fire sider af podiet, ja selv i de store vindueskarme stod de.

Vi drenge var egentlig mere interesserede i at hjælpe til, når kampene var overstået. Madrasserne skulle pakkes ned i kælderen, og den lange, brede trappe indbød til de rene 'kælketure.' Det var naturligvis strengt forbudt, men vagtpostsystemet fungerede perfekt.

Hejmdal var brydesportens mekka i Horsens, ja i hele Danmark. Hermod stod også for store, populære og velfungerende landstævner for både seniorer og for ungdommen. Der kunne være

over 200 deltagende brydere på Hejmdal, som havde hele tre madrasser at boltre sig på.

Især når bukkene var skilt fra fårene til finalerne, og taberne stadig havde noget krudt, der skulle brændes af, skulle det naturligvis brændes af på madrasserne.

Hermod-Mik

Det var også på Hejmdal, afslutningsfesterne blev holdt.

Blandt andet med den spændende uddeling af klubpræmier. Det foregik i den lille sal ved siden af restauranten, og det var klubbens 'Hermod-Mik,' der var det helt store trækplaster for publikummet. Brydere med et optræde-gén høstede stort bifald disse aftener, men vi gik lige så meget op i de røde pølser med brød, som blev serveret i rigelige mængder den afsluttende øve-aften hjemme hos min far og mor. Jeg har det faktisk på smalfilm. Og vi måtte drikke al det sodavand vi kunne, lige til vi skvulpede.

Sønnerne

Noget andet interessant ved at være bryder i Hermod var, at det ikke udelukkende var drenge, som de voksne kunne producere. Det var vel kun Helge Sørensen, og min far, som var leveringsdygtige af drenge til Hermod. Helge var også leveringsdygtig af en pige, og det var Johnny Christensen, Victor Christensen og Vagn Jensen også.

Leo Sørensen, Helges søn, havde jeg da nogle, lidt for drabelige kampe mod.

Jeg glemmer aldrig, da Leo brækkede en arm i en indbyrdes kamp. Et uhyggeligt knoglebrud, hvor nogle knogler stak ud. Jeg ved, at Leo heller ikke har glemt det. Faktisk nagede det mig i mange år, selv om det var uforskyldt. Men jeg håber og tror, Leo har tilgivet mig.

Victor Christensen har også en søn, men Ole har, så vidt jeg ved, aldrig prøvet sporten af. Derimod må man sige, at han blev en dygtig målmand i Horsens Freja. I fodbold, og især i håndbold, hvor han blev eftertragtet af flere 1. divisionsklubber, men skiftede til 3. divisions klubben Sole I.F.

Men det skete dog først efter, at Freja nedlagde sin ellers gode håndboldafdeling.

Sådan er Ole, og den holdning har han nok arvet efter sin far.

Døtrene

Bryder-døtrene var vist nok alle på cirka på samme alder, men små tre år yngre end jeg.

Især en af dem markerede sig mere end de øvrige, men tre års aldersforskel er rigtig meget i den alder. Alt for stor en aldersforskel til, at de kunne være spændende. Jeg blev dog indhentet af fortiden, godt og grundigt, nogle år senere.

Mange år senere fik jeg mulighed for, at læse en dagbog fra 1962. Der stod side op og side ned om en vis Kurt. Ham ville dagbogens ejer simpelthen bare giftes med. Basta. Efter en 'Hermod-Mik' aften står der eksempelvis, at 'i aftes drak Kurt af min sodavand.'

Hold da helt op. Men så havde vi også danset til Chubby Checkers 'Lets Twist Again' i mindst 2 minutter. En helt fantastisk melodi

og twist, hvor man heldigvis ikke rørte ved hinanden.

Hun hedder Jette, og hun fik sin stålsatte vilje, for sådan en ihærdighed skal da rigt belønnes.

Vi har været gift med hinanden siden 1973, har en dreng og en pige samt tre børnebørn, alle drenge. Jeg havde også håbet på en pige, men en pige er stadig i restordre. Det opnår jeg nok ikke. Og hvad så? Drenge er sværere at lave!

Hvem siger, at brydning ikke fører til noget, hvis man blot kan få den rette pige på madrassen...

Primitive forhold

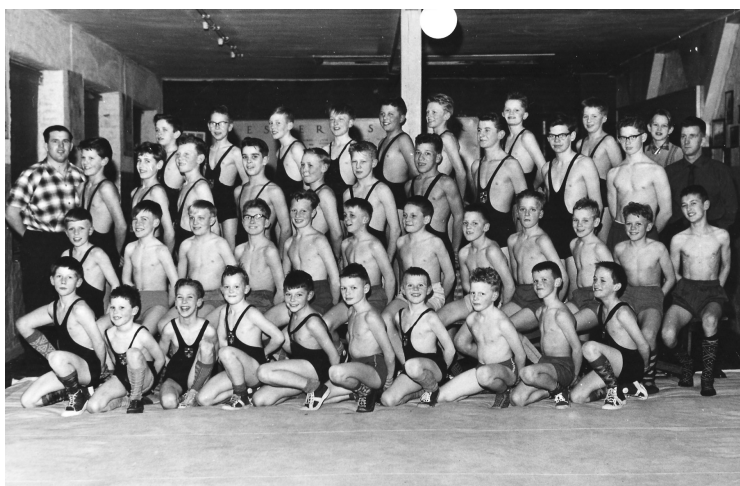
Et klublokale med borde og stole fandtes ikke ude på Sønderbrogade, men det tænkte vi drenge aldrig over. Så altså var det en overflødig luksus.

Køb af en sodavand, hvis du havde penge til det, foregik ved det store, massive skrivebord i omklædningsrummet, hvor Åge Jespersen residerede.

Det var ham, der styrede finanserne med hård hånd. Alle som trænede, blev sirligt noteret og opkrævet 5 øre for at få et bad. Ingen slap for en tur under bruseren. Heller ikke, hvis de ikke havde fået de 5 øre med hjemmefra. Så lød formaningen: - Du husker dem til næste gang.

Nogle havde så hele 10 øre med næste træningsaften, mens andre ikke kunne fremskaffe beløbet.

Så blev det måske ført på tabskontoen, men alle fik sit brusebad - hver gang.

Drengesafdelingen 1961. En broget flok, hvor mange ikke havde en trikot. Stoltheden over min hjemmestrikkede trikot, lyser ud af mig. (Nummer fire fra venstre i første række).

Eksotisk sodavand

Jeg var en af de heldige, som kunne få råd til, at investere i min yndlings-sodavand, en Bamboo med ananassmag fra Thor Bryggerierne i Randers, så vidt jeg erindrer. Det var yderst eksotisk i en tid med ellers udelukkende citronvand, rød sodavand og appelsinvand.

Det var dog ikke kun disse ananassodavand, som stod for det eksotiske indslag dengang i starten af tresserne.

På Sønderbrogade stod der en automat til venstre for porten ind til gården. Der kunne man trække et stort stykke kokos for hele 25 ører.

Helge var bademester

Hvem kunne bedre end Helge Sørensen, bestyre klubbens eneste bruser og gasbrænder?

I tæt samarbejde med Åge Jespersen, kontrollerede han også, at ingen snød. Vi skulle stå klar ved indgangen til brusekabinen, og på hans kommando skulle næste dreng gå ind under bruseren, på næste kommando sæbe sig ind, mens næste dreng kom ind under bruseren, skylle sæben af på kommando, mens den næste sæbede sig ind og så videre, og så videre.

Ikke en dråbe varmt vand gik til spilde, og den dyre gasbrænder blev maksimalt udnyttet i en grad, som klart fortæller om tidens og klubbens økonomi. Men også om klubbens holdninger og krav til medlemmernes personlige hygiejne.

Det var symptomatisk for bestyrelsen, ja for alle klubbens medlemmer, at have denne holdning til pengesager. Det måtte ikke koste klubben noget, og man satte tæring efter næring. Selv Hermods bestyrelsesmøder var aldeles uden udgifter for klubkassen. Møderne blev simpelthen holdt på skift privat, og værterne var altid de glade givere af tørt og vådt. Sådan var det bare. Hvor mange bestyrelsesmedlemmer vil acceptere det i dag?

Det var godt nok andre tider, men det var klubfølelser og holdningerne så sandelig også.

Klubbens formand

Hermods gode formand var også en af klubbens gode ungdomstrænere.

Victor Christensen huserede i træningslokalet. Vi drenge kunne larme ligesom alle andre raske drenge, men Victors korte pift i fløjten fik øjeblikkeligt alle til, at være stille og høre efter. Selv et løftet øjenbryn var nok.

Opvarmningen var speciel.

De mange drenge skulle 'danse krigsdans' på den rigtige kendte Hermod'ske facon, hvor Victors stemme lød: -Op med arme, op med ben, høj'r endnu, høj'r endnu, eller også lød det - så løfter vi fødderne to xangtimeter fra madrassen.

Det skal lige indføres, at det var når vi lå på ryggen, og det var ellers noget Hermod brydere sjældent gjorde. Helst ikke, og slet ikke uden kamp.

For uindviede er xangtimeter det samme som centimeter.

Anatomiundervisning

Især en bestemt aften husker jeg, fordi de voksne var ude i træningssalen, mens vi klædte om til træning. Pludselig fik en af drengene øje på, at ovre i nabobygningen var en kvinde i fuld gang med en 'etagevask' på køkkenbordet - splitternøgen. De voksne blev opmærksomme på, at vi drenge pludselig var alt for stille. Så klumpen af drenge blev jaget væk, og forvist til træ-

ningssalen.

Rollerne var nu byttet om, med de voksne som meget interesserede tilskuere.

Drengene fortalte det ikke hjemme. Det gjorde de voksne heller ikke.

Gode brydere

Vi lærte tre ting disse træningsaftener.

Først og fremmest, at blive gode brydere, men også at vi repræsenterede Brydeklubben Hermod og vigtigheden af en god hygiejne.

Det skinnede tydeligt igennem, når vi var ude til stævner sammen med andre klubber. De andre klubbers ledere var altid misundelige på Hermod, og klubben havde det allerbedste omdømme.

I mange år var Hermod en dominerende klub. Danske og jyske mesterskaber var næsten hverdagskost for de brune trikotter fra Horsens. Til de jyske mesterskaber i 1962 eller 1963 kunne man i avisen tælle hele fem Hermod-drenge ud af elleve som nykårede jyske mestre. Det var John Borg Jensen, Herluf Rasmussen, Dan Lykke og Karl Mortensen og mig selv. Resultater der tydeligt viser, hvor meget Hermod dominerede.

Navneforviklinger

På et tidspunkt blev det vedtaget, at vore træningsdragter skulle være i bordeaux farve. En anderledes farve end de traditionelle blå/hvide på den tid. Brun trikot og bordeaux træningsdragt var en flot sammensætning. På ryggen stod der naturligvis "Hermod" med store, hvide bogstaver.

Jeg blev så glad for blusen, at jeg ofte sneg mig til, at have den på i skole. Det kom til at betyde, at mange troede jeg hed Hermod. Det er der stadig mange, som tror.

Men selvfølgelig ligger Hermann og Hermod også tæt op ad hinanden.

Fru Ørnstrup

I skolen blev der også talt om, hvad det var Kurt havde gang i.

De fleste spurgte ikke, men det gjorde fru Ørnstrup, min første klasselærer på Søndermarksskolen.

- Hvad er det der brydning for noget, Kurt?

- Øh, det er sådan noget græsk-romersk noget, vistnok den ældste sportsgren i verden, svarede jeg forsigtigt, og håbede at sagen så var uddebatteret

- Jamen, hvad går det ud på, blev fru Ørnstrup ved.

- Det er sådan noget med hovedfaldsgreb og sådan noget, svarede jeg undvigende, og håbede på at have afgivet en god og fyldestgørende forklaring. Men ak nej.

- Kom her op og vis mig det, kom det nådesløst fra fru Ørnstrup. Hun var oprigtigt interesseret, men det fortrød hun nok lidt senere.

Hermods gode renommé var på spil, og jeg ville ikke svigte klubben. Jeg gik op på den forhøjning hvor katederet stod. Viste lidt på skrømt en kampstilling. Det var jo helt vildt underligt, at

spænde en klasselærerinde op til et hovedfaldsgreb. Den eneste fordel var, at hun ikke var synderligt højere end mig.

- Hvad så, - spurgte hun lidt utålmodigt, - prøv nu at vise det. Jeg følte mig presset til at vise hvordan man slår et greb - så bang. Der lå fru Ørnstrup. Luften var slået ud af hende, og jeg havde vundet en klokkeklar sejr på fald.

Efter en tid kunne hun igen sige noget. - Nå, sådan er det, nå sådan, nå nå, sagde hun, og fik sig stablet op at sidde bag katederet..

Sjovt nok, spurgte hun aldrig mere til den græsk-romerske brydning.

Farlige brydere

En af fordelene ved at være bryder var, at det var omgærdet med en vis mystik på grund af uvidenhed om sporten.

Brydning var selv dengang ikke særligt kendt i befolkningen. Det betød, at jeg i hele min skoletid kunne gå fuldstændigt i fred, også for de fyre som var dobbelt så store som mig - og nok også dobbelt så stærke.

Mange gange var jeg tæt på at få ørene i maskinen, men blev reddet ved at vedkommende fik hvisket i øret, at han der er altså bryder. Så fik piben pludselig en anden lyd.

Drengesafdelingen 1963. Mange dygtige brydere krævede mange dygtige trænere - her hele fire.

I venstre side Victor Christensen og Helge Sørensen.

I højre side Johnny Christensen og Erik With Andersen. Andersen.

Tåbelig respekt

Jeg husker specielt to andre brydere som også huserede i min vægtsklasse. Vagn Petersen fra Herning A.K. og Tommy Andersen fra Thor Vejgård.

Af en eller anden grund tabte jeg mine første finaler til Vagn, før jeg fandt ud af hvorfor. Op til den første finale, havde jeg fundet et roligt sted at lade op. Pludselig blev jeg omringet af en flok drenge, tydeligt anført af Vagn med læderjakke-frisuren og

tyggegummiet.

- Hedder du Kurt, og er du fra Hermod Horsens? ville Vagn vide.
- Ja, fik jeg svaret med svag stemme.
- Tsk, tsk, kom det fra Vagn, - dig vinder jeg nemt over.

Jeg havde ikke behøvet, at gå på madrassen. Jeg havde tabt før opvarmningen.

Min far fattede ikke, jeg kunne tabe til Vagn. Heller ikke anden gang, men så var det endelig gået op for mig, at det udelukkende var på psykologi, og frækhed han havde vundet. Derefter fik jeg end ikke sved på panden i kampene mod Vagn Petersen, men krøllede ham sammen på lidt over et minut. Hver gang.

Tommy Andersen brugte ikke psykologisk og taktisk krigsførelse. Han var nordjyde og stillede op for Thor Vejgård. Han var en sat type, lidt af en ensom ulv, og jeg kan faktisk ikke erindre, at se ham smile og slet ikke le. Så han var farlig og så var han stærk. En lang periode lykkedes det mig at undgå at møde ham i samme vægtsklasse. Spurgte altid ved ankomsten: Hvad vejer Tommy?

Så hellere ud og løbe en lang, lang tur før indvejen, hvis vi ellers kunne være endt i samme vægtsklasse.

Den slags problemer havde Tommy ikke, så han stillede blot op i den vægtsklasse han vejede til. Nul taktik her.

Mit problem blev løst helt af sig selv. Tommy rykkede pludseligt et par vægtsklasser op, og jeg mødte ham ikke mere i en brydekamp.

Flot klubhus

I 1964 skete der store forandringer i Hermod. Klubbens bestyrelse havde indset, at faciliteterne på Sønderbrogade var utidssvarende - mildt sagt.

Med Victor Christensen i spidsen, fik man lavet tegninger, fundet en passende grund at bygge på, og kommunen blev en god samarbejdspartner. Hermod krævede ikke bare ind, men stillede med en sund økonomi og en sund indstilling.

Tingene faldt i hak, og projektet startede med, at rydde grunden i Enggade for tjørnehække og andet godt.

Når man på de gammeldags Super8 smalfilm, uden lyd, følger den store proces fra starten, og til det færdige byggeri stod færdigt i 1968, fremgår det tydeligt, at klubbens medlemmer her lagde et kæmpestort stykke arbejde.

Nogle var naturligvis mere gennemgående end andre. Sådan er det. Nogle var med hver dag, og selv vi drengebrydere var deltagere, men noget mere sporadisk.

Victor Christensen var naturligvis med hele vejen, og som jeg husker det, forsvandt min far ud af døren, så snart han havde sunket sidste mundfuld af aftensmaden.

De mange smalfilm, som min far dengang optog, med byggeriet fra start til slut, var først splejsede sammen til én stor film. Senere ville fremskridtet, at min far og Victor Kristensen, fik filmen overspillet til VHS video med deres typiske kommentarer, og nu efter en forespørgsel fra Knud Knudsen, har jeg, brydersønnen, fået videoen over på DVD. For mig har det betydning, at hele processen er bevaret for eftertiden. Og at de

aktuelle medlemmer af Hermod kan lære om tiden, som ikke var en ren kræve-ind-tid, men en rendyrket klubånds-tid. Se og lær! Da klubhuset stod færdigt, var det derimod begyndelsen til enden for mig som bryder - i den omgang.

Det var nogen som hed Elvis Presley og Beatles som, så at sige, overdøvede alt andet.

Familiens kvinders protester

Kvinderne i familien havde en fælles holdning til brydesporten.

Min mor, min svigermor og min kone var alle i princippet modstandere af sporten, når det var deres børn og børnebørn, der var involverede.

Såvel min mor, min kone og svigermor, vidste hvor svært det kunne være, at købe tøj til en bryder. Specielt skjorter, for især krave størrelsen passede aldrig når resten af skjorten gjorde.

Lidt ret havde de. Da jeg gjorde comeback i starten af firserne, var jeg den stolte ejer af en habit med tilhørende vest. Den sad ikke pænt henover maven, men da jeg havde trænet ihærdigt i nogle måneder, skulle vesten en dag prøves igen. Det gik rigtigt godt og jeg kunne tydeligt mærke en forskel. Vesten sad løst over maven, men nu kunne jeg pludselig ikke knappe over min brystkasse. Muskulaturen var øget ved træningen, men skidt med det. Maven var væk.

Mine første brydestøvler

En ting var jeg vældig glad for, da jeg gjorde comeback i starten af firserne: Et par ægte brydestøvler, som jeg aldrig før havde prøvet at eje.

Som drengebryder var det kun få forundt, at have et par rigtige brydestøvler. De var ikke helt billige, og drenge har det jo med at vokse. Så det blev i stedet til en mellemløsning. Et par blå dæksko, som det hed dengang. Det brugte de fleste, men jeg havde et par med høje skafter. Så de lignede næsten de rigtige.

Noget som jeg ikke var glad for, da jeg gjorde comeback i starten af firserne, var ændringen i brydesporten. Den elskede brune trikot kunne ikke mere bruges. Klubbernes identitet var taget fra os, og alle skulle stille op i en rød eller blå trikot.

Væk var trikoterne, som viste om en bryder var fra Hermod, Thrott Aabyhøj, Alsia Sønderborg, Frederikshavn, Kvik Gilleleje, CIK København, Viking Frederikssund, Uffe Padborg, Dan København, Herning A.K., Thor Vejgaard, Heros Frederiksværk og hvad de ellers hed alle sammen.

Familietraditioner

Min søn fik også en gloriøs karriere på madrassen.

Da jeg trænede juniorerne i HfS, byens divisionsklub i fodbold på det tidspunkt, havde jeg fået en aftale med Hermod. Vi kunne få lov til, at benytte deres gode trænings faciliteter i den kolde vinter periode.

Juniorerne var naturligvis nysgerrige. Hvad er nu det for en klub med disse madrasser? Jeg måtte vise dem nogle greb på Bill, klubbens tålmodige træningsdukke.

Min søn viste sig, at have naturlige anlæg for brydesporten, og

han blev da også medlem af klubben. Han stod rigtigt på benene med tyngdepunktet det rette sted, og der var ingen tvivl om, at han var født til brydesporten.

Men da han skulle til sit første stævne, meldte han fra. Faktisk meldte han sig helt ud af Hermod. Jeg var ærgerlig, men han var fast besluttet. Ville end ikke fortælle mig hvorfor.

Først nogle år senere fik jeg forklaringen: Han nægtede, at stille op i en damebadedragt! En damebadedragt? Jeg be'r Dem fru Heilbunt ...

Sådan havde jeg godt nok aldrig nogensinde anskuet en trikot, men løbet var kørt.

Han var heller ikke vokset op med sporten, som jeg var.

I øvrigt mener han, at hans yngste søn har en fysik, en psyke og en energi, som måske kan bruges på en brydemadrass. Det får han forhåbentligt prøvet af.

Medmindre familiens kvinder igen blander sig, og igen nedlægger veto.

Mit ældste barnebarn vurderede jeg til, at have disse forudsætninger. Det blev prøvet af en træningsaften, og jeg krydsede fingre.

Fysikken og energien var hurtigt på plads under legen før opvarmningen, men da det kom til selve brydningen, var psyken ikke med. Han ville hjem. Nu!

Det blev altså også en kort karriere

Min datter har aldrig prøvet at bryde. Heldigvis. Jeg synes helt klart, at græsk-romersk brydning er en mandesport, og ikke en sportsgren, man lukker piger ind i. Heller ikke i boksesporten. I dag dominerer pigerne sporten, men det får ikke hanulvene til at møde op. Det positive er, at pigerne betaler kontingent. Måske. Men kræve-mentaliteten er vist blevet mere udtalt. –Hvad får vi for at stille op til stævner?

Så jeg holder mig til den gang, Hermod var en mandesport.

Sorry girls ...

Den evige stolthed

Vi var stolte af, at være fra Hermod, Horsens. Selv i dag, så mange år senere, har vi stadig en unik samhørighed. En snak om klubben dengang er uundgåelig.

Når to tidligere Hermod-brydere fra dengang møder hinanden, retter man sig ubevidst op, og man taler om Hermod med respekt og stolthed i stemmen.

Tiden var en helt anden, men heldigvis kan ingen tage oplevelsen af en helt speciel klubånd fra os.

Hermod var med til at forme os.

Jeg ved, at mange af klubbens medlemmer gennem tiden, er blevet 'reddet' fra en elendig fremtid. De kunne stadig være nogle barylere, men stadig indenfor lovens rammer.

De kan takke en god klub med gode ledere og holdninger. Ledere som var deres ansvar bevidst. Vel at mærke var det ikke et resultat af specielle pædagogiske uddannelser, men noget som var indbygget i dem.

Da klubben på et tidspunkt oprettede en støtteforening, blev

navnet selvfølgelig Valhal. Så var ringen sluttet, for også navnet Valhal er hentet i den nordiske mytologi. Det var navnet på Odins bolig i Asgård. Val betyder kampplads.

Kan noget navn være bedre valgt til de gamle bryderes støtteforening i Brydeklubben Hermod?

[kh2011]